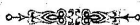

Κ' ἐντούτοις ὁ κ. Κ. Μιχαηλίδης, ὁ πρῶτοφανὴς διευθυντὴς τῶν «Παναθηναίων», ἤμπο-
ρεῖ νὰ πιστεῦθῃ—καὶ θὰ ἦτο παράδοξον ἂν συνέβαινε τὸ ἐναντίον, —πῶς παρέχει πολῦτιμον εἰς
τοὺς ἀναγνώστας του ἐκδούλευσιν περιθάλπων ἕνα τόσον βαθύγνωμον μουσικολόγον !

Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν μὰ τὴν ὀλῆθειαν, κανένα δεδομένον ὥστε νὰ νομίζωμεν πῶς ἤμπορεῖ καὶ
νὰ μὴ τὸ πιστεῦθῃ καὶ διὰ τοῦτο αἰσθανόμεθα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν συγχαρώμεν διὰ τὴν
ἀπ' αὐτοῦ τόσον πολιτίμου εἰδικοῦ συνεργάτου !

(**Τὰ ζιζάνια καὶ τὰ ἀγκάθια**). Ὁ σοφὸς φίλος τοῦ κ. Ἰ. Δημητροπούλου, εἶπε
τόσον πολλὰ καὶ τόσον ὠραῖα ἄλλοτε πράγματα, μολοντί ὁ παλαιὸς του σύντροφος ἠθέλησε νὰ
τὸν χαρακτηρίσῃ καὶ νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσῃ μετὰ τὸν ταπεινὸν τίτλον τοῦ ἀσέβου, ὥστε σή-
μερον ὅτι καὶ ἂν ἀκούσωμεν ἀνατρέχοντες εἰς τὰ περασμένα, καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς ζωῆς του
ἐκείνης νοσταλγοῦμεν μόνον. Αὐτὸ φαίνεται νὰ τὸ ἠσθάνθη καὶ ὁ κ. Δημητροπούλος, καὶ διὰ
τοῦτο ἡ φιλία μετὰ τὸν σοφὸν του φίλον δὲν διαρκεῖ παρ' ὅσον τὸ φυλλομέτρημα τῶν ὀλίγων ἐκεί-
νων σελίδων, μέσα εἰς τὰς ὁποίας περνᾷ, ὡς ἀπὸ ἑνὸς ξένου κόσμου, ἡ σιλουέττα του. Καὶ
περνᾷ τόσον γρήγορα καὶ τότεν θραυστεχνικῶς, ὥστε ὁ συγγραφεὺς τῶν «ζιζανίων» εἶνε ἐλευ-
θερος πλέον νὰ μᾶς διηγηθῇ εἰς τὰς ἄλλας σελίδας τοῦ βιβλίου του, τί αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶδε, καὶ
ποίας ἀπὸ τὰ γύρω του πράγματα ἐντυπώσεις ἀπεκόμισε. Ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἴδιος εἶδε—ὅ,τι μᾶς λέ-
γει εἰς τοὺς «δύο κρίνους», ἢ εἰς «τὸν ναυαγὸν τῆς ζωῆς», ἢ εἰς τὴν «πλουτημένην
ψῆφον»—τὸ εἶδε ἄραγε μετὰ τὴν μάτην τοῦ καλλιτέχνου ἐκείνου ὅστις ἀγκυλιάζει τὴν γύρω του
ζωὴν μετὰ τὴν ἀδράν σκέψιν ἐνὸς δημιουργοῦ; Ὅχι βέβαια· ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ ὅτι μᾶς ἔδωκε
μῖαν σκέψιν ἰδικήν του· καὶ τί τοῦ αὐτοῦ μόνος του εἶδε καὶ ἐμελετήσε.

Καὶ λέγομεν ὅτι εἶνε ἀρκετὸν, διότι συνήθως ἡ συνδοσμή τοῦ φίλου, ὅσον καὶ σοφὸς ἂν εἶνε,
δὲν ἀφίνει νὰ εἰδῇ κανεὶς μετὰ τὸν καιρὸν πῶς βαθεῖα ἀκόμη τὰ πράγματα, ὅπως τῶρα τὸ ἐλπί-
ζωμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν κ. Ἰ. Δημητροπούλου, καὶ ὅπως τὸ περιμένον μ' ἕνα δεῦτερον ἔργον του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ ΤΥΠΟΝ

Τὰ «Παναθήναια» ἤρχισαν τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστορήματος ὁ Πάν τοῦ νορβηγοῦ συγ-
γραφέως Knut Hamsun, κατὰ μετάφρασιν ἀριστοτεχνικὴν, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς ὀλίγας πρώτας
σελίδας, τοῦ συνεργάτου μας κ. Π. Νιρβάνα.

Ἡ «Πινακοθήκη», δημοσιεύει, ὡς συνήθως, πληθὺν ὠραίων εἰκόνων· καὶ τόσον μάλιστα,
ὥστε νὰ μὴ μένῃ, παρὰ ὀλίγος, πολὺ ὀλίγος χώρος διὰ φιλολογικὴν ὕλην. Δὲν νομίζει ὅμως ἡ
διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον ἢ παρελθούσης τῶν διαφόρων Ἀποθίδων νὰ
παύσῃ; Δὲν ἤμπορουν τέλος πάντων αἱ ἀβραὶ κόραι νὰ παραχωρήσουν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν,
τὴν θέσιν των διὰ κάτι τί σπουδαιότερον, πλεονόσοβαρον;

Ἡ «Ἀκρόπολις», ἀπὸ ἀρκετὸν τῶρα καιρὸν, δημοσιεύει τὰς γνώμας διαφόρων εἰδικῶν διὰ
τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐπικειμένου ἐκπαιδευτικοῦ συνεδρίου. Ὡς τῶρα
ὅμως δὲν ἐμάθαμεν καὶ πολλὰ πράγματα, ἀφοῦ κανεὶς ἀπὸ τοὺς γράψαντας, δὲν ἐπραγματεύθη
τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν κυρίαν του ἑψιν, δηλ. ἀπὸ τὴν ἑσπιν τῆς γλωσσῆς ἢ ὁποῖα νομίζομεν ὅτι
εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς φοβερώτερους σκοπέλους τῆς σχολικῆς μας ἐκπαιδεύσεως.

Αἱ «Ἀθήναι» δημοσιεύουν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιβλία καὶ βιβλία» τοῦ κ. Γρ. Ξενο-
πούλου, ἐξ ἀφορμῆς τῶν πλημμυρούντων τὰ βιβλιοπωλεῖα διδασκτικῶν βιβλίων. Ὁ κ. Γρ. Ξενο-
πούλος ἐπιτίθεται ἰδίως κατὰ τῶν ἀλφαβηταρίων, τὰ ὅποια μόνον μετὰ τὴν ἀλφαβητάρια τῶν Φελλά-
ζων παρὰβάλλει. Καὶ λέγει ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἁρθροῦ :

«Ὅταν ἐδιάβασα λιγάκι ἀπὸ ἑν ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον—φεῦ ! τὸ καλλίτερον!— καὶ
εἶδα ὅτι αἱ πρώται λέξεις ποῦ μανθάνει τὸ κακ'μοῖρον ρωμηόπουλον εἶνε ὡά, ἰός καὶ δὲν εἰ-
ξείρω τί ἄλλο, εἶπα, ὅτι ἂν τὸ φελλαχικὸν ἀλφαβητάριον, λόγῳ μορφῆς, δίδει τὰ χεῖρια εἰς τὸ
δίχό μας, λόγῳ συνθέσεως εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ σπῇ τὰ χεῖρια αὐτὰ διὰ νὰ τὸ μωτρώσῃ. . .
Αὐτὰ τὰ κλουβία ὡά τοῦ ἐλλ. ἀλφαβηταρίου μ' ἔκχαμν νὰ συλλογισθῶ τὸ κοριτσάκι μου, τὸ
ὁποῖον σήμερα ξεσχίζει ἀνηλεῶς κάθε βιβλίον ποῦ περφεῖ στὰ χεῖρια του, ἀλλὰ μεθυρίον θὰ εἶνε
ἀνάγκη νὰ τὸ διαβάσῃ. . . Καὶ μοῦ ἐπέκρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ φρονιμώτερον, τὸ πατρικώτερον θὰ
ἦτο νὰ ἔγραφα μόνος μου, χωρὶς νὰ εἶμαι παιδαγωγός, τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς κόρης μου, ἕνα
βιβλίον ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ὡά οὔτε ὀσπτίτιον οὔτε ἰός, κλλ' ἀπλούστατα καὶ ἀνθρωπινά :
ψάρι, σπιτί, αὐγά. . .»